

La vida és un bé a protegir, des de la seva concepció fins a la mort natural. No pot ser que en el lloc on l'esser humà hauria d'estar més segur, en el claustre matern, se'l torturi fins a la mort.

Prenent com a punt de partida la legislació actual que despenalitzava l'avortament en supòsits molt concrets demanem al poders civils que vetllin pel seu compliment (Cf. Llei Orgànica 9/1985). Demanem a tots els éssers humans i especialment als cristians que treballin per estendre la cultura de la vida.

I, en el compliment de la llei vigent també creiem que cal desenvolupar un seguit d'accions socials i sanitàries que garanteixin el que diu la pròpia llei: "Els professionals sanitaris hauran d'informar a les sol·licitants (de l'avortament) sobre quines són les conseqüències mèdiques, psicològiques i socials de continuar o interrompre l'embaràs, de l'existència de mesures d'assistència social i d'orientació familiar que la puguin ajudar." (Real Decret de 21 de novembre 2409/86)

Des de la Delegació de Família i Vida del Bisbat de Sant Feliu ens adherim a la declaració que ha fet pública la *Delegació Diocesana de Pastoral Familiar de l'Arquebisbat de Barcelona* i que tot seguit us la transcrivim de manera íntegra:

ARRAN DE LES NOTÍCIES DE PRÀCTIQUES D'AVORTAMENT AL NOSTRE PAÍS

El coneixement de pràctiques abortives il·legals en alguns centres del nostre país ha estat un fet notori, no exempt de sorpresa per part de l'opinió pública,

L'Església sempre ha proposat que la vida s'ha d'acollir, protegir i estimar des dels seus inicis i així ho manifesta en tots els seus documents, entre d'altres a l'encíclica "*Evangelium vitae*" de Joan Pau II, al document de la Conferència Episcopal Espanyola: Comitè Episcopal per a la Defensa de la Vida sobre "*L'avortament*" de l'any 1991 i a la Carta a les Famílies de Joan Pau II, on exhorta a construir una civilització de l'amor contraposada a la de la mort.

No es pot negar que l'avortament sempre és un fet traumàtic que colpeja la sensibilitat humana. Significa un fracàs per a la futura mare quan pren la decisió d'oposar-se a la vida que hi ha a les seves entranyes, rebutjant la seva maternitat. Ho és encara més pel fetus, al qual es considera un element distorsionador per al futur de la mare. És la llei civil la que, de manera unilateral, creient defensar i reconèixer drets de la dona, tals com evitar traumatismes psicològics, riscos de l'embaràs, etc. no té en compte la part més dèbil: la del fetus i el seu "status" de dret a la vida, i permet l'anomenada "interrupció de l'embaràs", com si amb tal descripció es volgués amagar la dura realitat de l'exercici d'un acte violent per a provocar la mort d'un ser vivent.

S'hauria d'oferir a les dones, en els moments difícils del dubte i abans de prendre tal decisió, un acompanyament personal, una reflexió sobre els valors, mitjans humans de protecció i d'ajut, cosa que no ofereix ni la fredor de la llei ni els centres dedicats a l'avortament. Avui la nostra societat té suficients mitjans de resposta personal, social i espiritual per a ajudar a retrobar i redescobrir la grandesa del servei a la vida, per sobre de la difícil decisió, i a la vegada fàcil recurs a l'avortament. Ningú no té dret a interrompre la vida. La vida ens ve de Déu, és un do, i l'hem d'estimar i servir. Certament que hi ha casos de difícil solució, però aquests no s'han de solucionar a través d'una nova injustícia.

La llei de l'avortament no implica que sigui moralment acceptable; tampoc els legisladors són la font de moralitat. Que una llei permeti tal acció no implica que aquesta sigui moral, és a dir, que sigui una acció que s'adigui a la dignitat i racionalitat de la persona humana. Els ciutadans, els grups i les institucions socials tenen dret a fer sentir la seva paraula davant d'aquelles lleis que creuen que posen en entredit els grans valors humans, entre ells el del respecte i protecció a la vida.. Els legisladors són també responsables de promoure valors socials, com és el de la salut moral de la societat, i no tota reivindicació personal o social l'han d'eleva a la categoria de dret. L'avortament és una injustícia envers el dèbil, envers aquell que ja és un ésser vivent i per tant té el dret de ser defensat en justícia i per la Justícia. Si bé alguns posen en dubte quin és el moment en què s'inicia la vida humana, aquest mateix dubte, per tractar-se de la possible l'existència de la vida, exigeix un major respecte.

Els cristians creiem que Déu ha fet l'home responsable d'acollir i de servir la vida. Els polítics i la societat en general tenen cada vegada més consciència que fins i tot els més culpables d'aquets món tenen dret a la justícia i no poden ser condemnats a mort. Per què s'ha d'aplicar, ni que sigui en alguns casos, al nonat però ésser vivent? Amb quins criteris la legislació pot decidir a partir de quina setmana el fetus té dret a la vida? Cal que es dignifiqui i protegeixi el valor de la maternitat; de la mare i del fill, sigui quina sigui la seva situació.

L'Església no és una instància política. Ofereix al món el que pensa des de la paraula i des del testimoni, convençuda que fa una aportació als valors humans i al sentit i valor de la vida humana. Ella està a favor de l'home, de la dona, dels infants, dels qui ja han estat cridats a la vida, en especial dels qui no tenen veu, dels pobres, dels febles. Es dirigeix a tots els homes, en especial a aquells que es declaren creients, que volen seguir a Jesucrist, que reconeixen la grandesa, el valor i el sentit del qui ha dit "*Jo sóc el Camí, la Veritat i la Vida*".

*Delegació Diocesana de Pastoral Familiar
Arquebisbat de Barcelona
Gener de 2008*